

Kuba och Venezuela i fronten mot imperialism och fascism

Kuba och Venezuela i fronten mot imperialism och fascism

Den revolutionära, antiimperialistiska och antihegemoniska kraften i Latinamerika är huvudsakligen artikulera kring två historiska och strategiska pelare: Kuba och Venezuela.

Dessa länder är inte bara ideologiska referenser för socialism och antiimperialism, utan också nyckelaktörer i uppbyggnaden av alternativ till den globala hegemoni som leds av USA och dess allierade. Dessa två folks motstånd, med deras regeringar och revolutionära ledare i spetsen, har varit grundläggande för att hålla liv i vänsterns antiimperialistiska projekt i Latinamerika och för att konsolidera stödet för internationella initiativ som Brics+-alliansen, som syftar till att motverka västvärldens ekonomiska och politiska dominans.

Kuba har varit en bastion för socialismen på kontinenten sedan revolutionen 1959 och har stått emot decennier av ekonomisk, politisk och militär aggression från imperialismen. Dess exempel har inspirerat befrielseströrelser och progressiva regeringar i hela

Latinamerika.

Venezuela, med Hugo Chávez och den bolivarianska revolutionen, främjade ett revolutionärt projekt som var tydligt antiimperialistiskt till sin natur och blev en referenspunkt i kampen för suveränitet och social rättvisa. Dessutom ledde landets ledarskap i initiativ som Petrocaribe, ALBA och Celac till utvecklingen av en regional integrationsmodell som direkt utmanade USA:s hegemoni i vad som historiskt sett har varit den viktigaste av regionens ekonomiska, sociala och politiska krafter.

Om imperialismen skulle lyckas med att destabilisera eller störta någon av dessa två regeringar skulle effekten bli förödande. Inte bara skulle det politiska och moraliska ledarskap de har i regionen försvinna, utan även den kollektiva motståndskraften hos de transformativa vänsterrörelserna skulle splittras. Detta skulle kraftigt försvaga det globala antihegemoniska blocket, där Brics+ är det viktigaste ekonomiska och geopolitiska uttrycket.

Medan fascismen och nyfascismen har spridit sig över Europa och vunnit mark på andra kontinenter har Latinamerika visat att det är möjligt att göra motstånd och röra sig mot alternativa modeller.

Detta beror på konsolideringen av folkrörelser, förnyelsen av transformativa, om inte rent revolutionära, vänsterregeringar och deras förmåga att bygga regionala solidaritetsnätverk. Detta motstånd är dock varken automatiskt eller garanterat, utan kräver aktivt stöd från antiimperialistiska och progressiva krafter på global nivå.

Det är absolut nödvändigt att stödja de revolutionära och vänsterorienterade regeringarna i Latinamerika utan rädsla eller komplex, att värdesätta deras framsteg och förstå att de utgör en front i kampen mot imperialismens, nyliberalismens och nyfascismens krafter.

Detta stöd är inte bara en fråga om solidaritet, utan också om strategi och självförvar: Latinamerikas stabilitet och styrka som en antihegemonisk region är avgörande för den globala balansen i en alltmer multipolär värld.

På 2000-talet strävar auktoritära och reaktionära strömningar inte längre efter att med våld störta demokratin. Som den asturiske professorn Enrique del Teso förklarar i sin pedagogiska essä 'La propaganda de ultraderecha y cómo tratar con ella?' är militärkupper inte längre acceptabla, populära eller effektiva verktyg för att uppnå makt. I stället infiltrerar nyfascismen demokratiska strukturer med avsikt att ockupera och omvandla dem inifrån.

Detta fenomen utgör en avgörande utmaning för demokratiska och progressiva krafter, som måste identifiera extremhögerns strategier och formulera effektiva svar.

Ett av extremhögerns viktigaste verktyg är att använda sig av domare som inte bara tolkar och tillämpar lagar, utan också manipulerar dem för att främja en konservativ eller reaktionär ideologi. Denna judikalisering av den politiska makten syftar till att delegitimerar progressiva reformer och befästa en auktoritär agenda förklädd till laglighet.

En annan kontrollmekanism är säkerhetsstyrkornas partiskhet. I många länder slås progressiva protester ned med hård hand, medan högerextrema mobiliseringar får skydd eller privilegierad behandling. Denna skillnad underminerar i slutändan den folkliga mobiliseringen och stärker den reaktionära mobiliseringen, vilket uppmuntrar de mest ultravåldsamma och våldsamma delarna av extremhögern, som skyddas av en polisstyrka som sympatiserar med dem.

Medierna, som framställer sig själva som oberoende, ägs ofta av stora affärsmän eller investeringsfonder med ekonomiska och politiska intressen. Dessa enheter använder sina plattformar för att försvara agendor som går stick i stäv med folkets intressen. I dag är mediestriden spjutspetsen i kulturkriget, och vänstern håller på att förlora denna strid med en jordskredsseger för högern.

Det hegemoniska narrativet skapar rädsla, oro och misstro, vilket skapar en grogrund för spridning av auktoritära idéer.

Högerextrem propaganda behöver inte vara trovärdig. Syftet är inte så mycket att övertyga som att skapa misstro mot all information och på så sätt undergräva trovärdigheten hos traditionella källor. Genom att skapa osäkerhet försvagar denna propaganda

samhällskroppen och gör det möjligt för budskap om hat, rasism, sexism och klassförakt att sippra in i diskursen hos skenbart demokratiska och till och med progressiva partier.

Extremhögern erbjuder enkla lösningar på komplexa problem. Dess populistiska och opportunistiska diskurs ställer de "nästa sista" (lokala arbetare och andra löntagare) mot de sista (invandrare och marginaliserade grupper). Denna strategi splittrar arbetarklassen, avleder uppmärksamheten från de verkliga strukturella orsakerna till ojämlikhet och skyddar den mest privilegierade minoritetens intressen.

En av ikonerna i den högerextrema diskursen är "frihet". Men för dem är frihet inget annat än avsaknaden av regler, vilket gynnar de starka och lämnar de svaga oskyddade. Denna omdefiniering av frihet har förvandlat det som alltid var ett rop mot förtryck och diktaturer till en slogan mot social rättvisa.

Att bekämpa högerextrem propaganda kräver ärlighet, men också strategisk effektivitet. Sanningen är grundläggande, men inte tillräcklig för att motverka lögn och felaktig information. Det är nödvändigt att bygga upp en diskurs som inte bara informerar, utan också mobiliserar och erbjuder en vision av hopp för den sociala majoriteten.

Valet av personer som Donald Trump och framväxten av auktoritära rörelser runt om i världen understryker hur angeläget det är att bygga en global allians av progressiva, antiimperialistiska och antifascistiska krafter. Detta samförstånd måste baseras på försvaret av fred, social rättvisa och mänskliga rättigheter, och konfrontera både upptrappningen av krigshets och militarism och de ekonomiska blockader och störningsåtgärder som straffar de folk som motstår imperialismen.

Bildandet av den antifascistiska, antikoloniala och antiimperialistiska internationalen i Caracas 2024 är ett avgörande steg i denna kamp. Denna organisation strävar efter att samordna sig med regionala organisationer som ALBA, Sao Paulo Social Forum, ALBA och European Forum of Left, Progressive and Ecologist Forces, och främja samarbete mellan vänsterregeringar och sociala, politiska och fackliga organisationer.

Mångfald och pluralism måste respekteras, men det är viktigt att tillsammans dra åt samma håll för att motverka imperialismens strategier.

Kapitalet har enorma materiella resurser som gör det möjligt att utveckla mediala, politiska och sociala verktyg för att befästa sin dominans. Dessa verktyg utformas globalt och tillämpas lokalt, med anpassning till varje regions specifika egenskaper. Denna flexibilitet, tillsammans med förmågan till ideologisk penetration, även inom vänstersektorer, är en av de största utmaningarna för det progressiva motståndet.

Det antihegemoniska projektets överlevnad och förstärkning i Latinamerika är beroende av försvaret av dess viktigaste pelare, Venezuela och Kuba, samt av dess integration i globala strukturer som Brics+. Att bortse från dessa aktörers strategiska betydelse eller agera ljummet inför imperialistiska aggressioner innebär inte bara att de progressiva regeringarna i regionen utsätts för risker, utan undergräver också möjligheten att bygga en rättvisare, multipolär värld som frigörs från imperialismens ok.

I ett sammanhang där extremhögerens propaganda genomsyrar institutioner, diskurser och samhällen är det viktigt att formulera kollektiva, sammanhängande och effektiva svar. Att skapa samordningsmekanismer mellan vänsterkrafter är grundläggande för att stoppa den auktoritära utvecklingen och bygga en framtid baserad på rättvisa, jämlikhet och fred. Att bekämpa desinformation och vinna tillbaka kulturkampen är viktiga steg mot detta mål.

Mot ultrahögerens propagandamaskin är solidaritet, samarbete och framför allt organisation våra främsta vapen.

Manu Pineda, Cubadebate 250119 (ZT)

[Frente al fascismo y el imperialismo: Política, método y organización](#)

HÄV BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72

